

Koer teeb rõõmu, koer on terviseks

Väidetavalt teevad koerad puudega inimeste abistamiseks mujal maailmas nii mõndagi kasulikku. Meil see veel eriti kombeks pole, peale pimedade juhtimise ei teagi ühtegi muud ametit, mida koer Eestis sel alal peaks. Peale sõberolemise muidugi. Aga see ongi sageli kõige tähtsam.

ANNELI SIHVART

Alljärgnevalt tuleb juttu kahest perest ja kahest koerast. Nöps on seltsiks ja rõõmuks vanaema Õie Liivile, Pelle 11aastasele Timole.

Lapseea mängukaaslane

Kui lapsele, olgu ta puudega või mitte, koera võtta, siis on õigem arvestada, et koera peamiseks peremeheks, n-ö karjajuhiks saaks siiski lapsevanem. Lapsele on see pisut liiga suur vastutus, koo-rem, mis vaid vähestele selles eas jõukohane on.

Teiseks, täiskasvanu peab igal juhul hästi läbi mõtlema, millise koeratõu iseloom tal- le vastuvõetav on. Ja arves- tama, et esimesed kaks aas- tat on igale peremehele kõige

Koer on inimese truu kaaslane. Pildid on illustratiivsed.
Fotod Ago Ruus

tõsisem enese proovilepane-ku aeg, kuna koeral pole sel- lal veel täiskasvanud looma tasakaalukust.

Timo Männik sai väike- se Jack Russelli terjeri Pel- le umbes aasta tagasi. Pelle tuli pisikese kutsikana Soo-

mest ning kui Timo oli natu- ke soome keelt tudeerinud, siis sai talle selgeks, et nii- moodi nimetatakse Soomes ka inetut klouni.

Inetu Pelle küll ei ole, aga paras kloun küll. Timo ema Katrin kinnitab, et sai al-

les eile südamest naerda selle üle, kuidas ta poeg ja koer koos mürasid.

Timo jaoks on koer peale niisama sõber olemise tähtis veel selle poolest, et ärgitab last koos enda ja ema Katri-niga värskesse õhku pikka-

dele jalutuskäikudele, mui-du möllamisest rääkimata. Teiseks, pärast seda, kui Pelle majja tuli, on tublisti vähenenud Timo astmahood.

„Kes seda nüüd teab, kas see on tänu Pellele või mitte,” mõtiskleb Katrin, „aga

raamatutes on vähemalt kirjjas, et koduloomad, eriti koerad, kes elavad inimestega koos toas, tugevdavad inimeste immuunsüsteemi.”

Loomulikult pidas Katrin enne arstiga nõu, sest oli vaja välja selgitada, ega Timo koerakarvadele allergiline pole. Õnneks ei olnud ja nüüd on väike ülienergiline sõber majas täieõiguslik perele.

Karjajuhiks peab Pelle ema Katrinit, kes temaga koortekoolis käib ja koduski korda nõuab — näiteks teab Pelle täpselt, et Katrini juurde ei ole söögilaua ääres mõtet suutäit välja meelitama minna, aga teiste pereliikmete juures võib piisavalt kurb pilk teinekord isegi sihile viia.

Timo on Pelle jaoks mänguhimuline karjakaaslane — teine kutsikas, kellega hullata kas või sinikate tekimiseni. Nii ilmselt ongi parem, sest lõbusam on mängida koeraga, kes sind kaaslasteks peab.

Pellel on läinud hästi, sest pere, kuhu ta võeti, oskas ette arvestada, kui energiliselt isepäised selle tõu koerad on.

Vanaduspäevade sõber

Kui inimene vanemaks jääb, hakkab ta mõnikord niisama tõsiselt enesele päris oma koera igatsema kui kunagi kauges lapsepõlves. Samas on mitu probleemi, mille võimalikud lahendused

enne looma võtmist läbi tuleb mõelda, et loom hiljem õnnetuks ei saaks.

Esiteks, vanemas eas on enamasti mõeldamatu loomaga pikki jalutuskäike teha, kuna oma tervis ei peaks sellele enam vastu. Seega sobib üksnes koer, kelle jalutamisvajadus just väga suur ei ole. Samas, mõnevõrra peab koer ikkagi õues käia saama, kui ei ole just tegemist imelise minikoeraga, kes kassilivakasti kasutama soostub.

Teiseks, paratamatult peab läbi mõtlema, mis saab loomast siis, kui peremees siit ilmast enne teda lahku-ma peaks. Tegelikult tuleb läbi mõelda isegi see, kes siis looma eest hoolitseb, kui peremees mõneks ajaks haiglasse satub.

Õie Liivi jaoks on need mured lahendatud — maakohas, kus ta elab, saab Nöps pisut ka omapäi õues lipata, ning õnneks on ta nii korralik koer, et kodupiiridest kauge-male hulkuma ei kipu.

Õiel on hea meel ka selle üle, et Nöpsi armastavad kõik, nii poeg, minia kui lapselaps. Seega ei ole hirmu, mis saab siis, kui väike rebase-näoga tegelane peaks olema otsustanud oma perenaise „üle” elada.

Nöps tuli perre ise. Vana-ema Õie Liiv oli just mine-mas palvelasse, kui üks väike valge-kollase kirju rebase-näoga koer talle vastu kii-rustas ning end ta jala kõr-vale sitsima sättis. „Sitsis nagu pisike küülik!” meenu-

tab Õie.

Palvetundi pole kombeks koertega minna, nii jäi Nöps seekord maha.

Kui Õie tagasi kodu poole minema hakkas, istus seesama koer tee ääres ning hakkas teda nähes taas sitsima, küsis Õiega kaasa.

„Kui koju jõudsin ja lastele sellest rääkisin, siis ütles minia, et ma tooksin koera ära, ei saa ju teist niimoodi maha jätta,” räägib Õie.

Koer sai koju toodud, sauna viidud, puhtaks pestud ja föönitatud. Siis hakati üheskoos otsima, kus on väikese looma kodu.

Kodu leiti ja loom viidi sinna tagasi ka, aga juba järgmisel hommikul ootas ta jälle Õiet ning sitsis ilmel, mis nii selges keeles rääkis, et isegi inimene pidi aru saama: „Ma tahan just nimelt SINU koer olla!”

Senisest kodust öeldi pea-legi, et nemad ei tahagi seda koera enam tagasi. Ja Õie saigi enesele Nöpsi. Või Nöps Õie, kes sest täpselt aru saab.

Kui vähegi võimalik, siis on Nöps kogu aeg Õie juures, külg vastu ta jalga. Ainult siis jääb maha, kui jõutakse kodu piirile ja Õie ütleb, et edasi tulla ei tohi, sest ta sõidab linna või läheb palvetundi.

Kui võimalik, siis võiks vanemal inimesel koer olla, tõdeb Õie. Temast on rõõmu, mida inimestega suheldes ei leia.